

Η γιαγιά μας η Μυροφόρα!

Γράφει ο Γιώργος Αθανασιάδης

Συνέχεια από την προηγούμενη έκδοση του Κόσμου της Τρίτης Ηλικίας

Οι Βούλγαροι βρισκόταν κοντά στα σύνορα και σε κάνα δύο μέρες όπως και το Πάσχα, είχε ήδη φτάσει Μεγάλη Πέμπτη, μόλις που πρόλαβε η Μυροφόρα να βάλει λίγα κόκκινα αυτά, από τις κότες της. Τα μαύρα και άγρια σκυλιά οι Βούλγαροι θα κατηφόριζαν τον κάμπο καίγοντας και ρημάζοντας. Ισα – ίσα που προλάβαιναν να μαζέψουν τα παιδιά τους να φορτώσουν τα κάρα, να κλειδώσουν και να αμπαρώσουν τα σπίτια... να κλειδώσουν.... τι ειρωνεία! Κι άλλος ξεριζωμός.... Η Μυροφόρα θυμήθηκε που τρέχανε και κλείδωσαν το σπίτι τους στο Καύκασο... το αμπάρωσαν... μικρή ήταν και εκείνη, μικροπαντρεμένη και κοίταζε την προκυμαία που χάνονταν πίσω τους, ενώ το πλοίο της προσφυγιάς τους έπαιρνε δυτικά κατά την Πόλη και μετά στο Βόσπορο. Ετσι και τότε ολόκληρη η οικογένεια, η αδελφή της η Μαρία με τον άντρα της μικροπαντρεμένοι και εκείνοι... το ταξίδι είχε ξεκινήσει και η Μαύρη Θάλασσα θα κατάπινε την ανηψούλα της τη μικρή. Ετσι γινόταν, όσοι πέθαιναν στο ταξίδι, τους πετούσαν στην θάλασσα. Ήταν και η πρώτη επαφή με τον θάνατο που είχε η Μυροφόρα. Μετά ακολούθησαν κι άλλα παιδιά, της αδελφής της, το δικό της, η ίδια η αδελφή της, ο γαμπρός της και τα μαύρα θαρρείς και είχαν κολλήσει πάνω της μέχρι που έχασε μετά από χρόνια και τον άντρα της τον Ισάκ της και έτσι δε τα ξαναέβγαλε ποτέ της.

Τώρα πάλι τρέχοντας προς το σπίτι και σέρνοντας μαζί της τα παιδιά που στο μεταξύ είχαν φύγει από το σχολείο, αυτά σκεπτόταν και ήξερε καλά τι την περίμενε. Μόνο που τώρα ήταν εκείνη υπεύθυνη να σώσει τα παιδιά της, την οικογένεια της. Φτάνοντας σπίτι άρχιζε να μαζεύει λιγοστά πρά-

ματα, κάτι ρούχα για τα παιδιά, λίγες κουβέρτες και σκεπάσματα και εκείνο το μπαούλο, το σιδερένιο που έκλεινε καλά και σφράγιζε. Εκείνο το μπαούλο που είχε έρθει «α στην Ρουσίαν και ασπν Τουρκίαν» Πολυταξιδεμένο το μπαούλο και φαίνεται ότι για κείνο δεν είχε βρεθεί απάνεμο λιμάνι. Ακολουθούσε σαν πιστός και αφοσιωμένος ακόλουθος τις περιπέτειες και τα «ταξίδια» της οικογένειας, για τουλάχιστον δύο γενιές τώρα. Τι να είχε άραγε εκείνο το μπαούλο, πού ήταν ερμητικά κλεισμένο και επτασφράγιστο; Κανείς ποτέ δε ρώτησε και θα περνούσαν δεκαετίες για να ανοιχτεί και να αποκαλύψει το περιεχόμενό του.

Εφτασε και ο Ισάκ με το κάρο και το άλογο μπροστά, ένα νεαρό ευτυχώς και δυνατό άλογο καλοταϊσμένο και δυνατό για να μεταφέρει την οικογένεια, σε ταξίδι πολλών ωρών μέχρι τη Δράμα όπου θα διέμενε στο Τουρκοχώρι (σημερινό Μυλοπόταμο – Δράμας) για μια μέρα και εν συνεχεία με το τραίνο στη Θεσσαλονίκη. Ολα φορτώθηκαν με επιμέλεια και περίμεναν λίγο να περάσει η ώρα γιατί θεωρούνταν πιο ασφαλές το ταξίδι τ' απόγευμα. Ολοι θα ταξίδευαν σαν μια ομάδα, το μισό και βάλε χωρίο δηλαδή και οι υπόλοιποι την άλλη μέρα. Ετσι ήταν οι εντολές της αστυνομίας και του στρατού ή ότι είχε απομείνει από αυτόν, που τώρα βοηθούσαν τους πρόσφυγες.

Η σκέψη της νεκρής της αδελφής και των ορφανών της, γύριζε στο μυαλό της Μυροφόρας όση ώρα γινόταν οι ετοιμασίες της αναχώρησης. Τα μεγαλύτερα παιδιά καταλάβαιναν και αγωνιούσαν να ξεκινήσουν και βοηθούσαν στις δουλειές. Κατι να κρύψουν στο υπόγειο του σπιτιού και να κλείσουν την καταπακτή να μη τη δεί κανείς... εξ άλλου ήταν προσωρινό ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν. Ολοι έτρεχαν πέρα δώθε και οι περισσότεροι άσκοπα... γνώριζαν την ματαιότητα και ότι δεν ... ή τουλάχιστον θ' αργούσαν να ξαναγυρίσουν. Ομως δεν ήθε-

λαν να το πιστέψουν. Η Μυροφόρα πήγε να πάρει το εικονοστάσι... πολυταξιδεμένο και αυτό, έφτασε εδώ στον κάμπο του Νευροκοπίου από τη Τουρκία, μέσω Ρωσίας και ακόμη και εκείνο δεν ήξερε πόσο θα ταξίδευε και που θα κατέληγε... ή μήπως ήξερε;

Πλησίασε κοντά η Μυροφόρα και καθώς πήγε να σηκώσει το εικονοστάσι, θαρρείς και ένα χέρι τράβηξε το κουρτινάκι το πλεκτό από το τζάμι του και τότε είδε την Παναϊά, η Μυροφόρα. Την κοιτάξε με λυπημένο βλέμμα η Παναϊά και πήρε τη μορφή της αδελφής της, της Μαρίας... και η Παναϊά της ειπε...

«Τα παιδιά μου, Μύρη, τα παιδιά μου αδελφή μου, τα ορφανά...»

Εκείνο ήταν... Πήρε αγκαλιά το εικονοστάσι και βγήκε στην αυλή. Εν τω μεταξύ όλοι είχαν πάρει θέσεις στο κάρο και η γιαγιά η Ελένη στην προεδρική θέση στον κόσμο της. Αραγε που θα πηγαίνουν; Μήπως στο Περιθώρι, να δούνε τη Μαρία της και τα παιδιά; Είχε καιρό να τους δει... όχι και πολύ βέβαια, να .... τις προάλλες ήταν που είδε τη Μαρία της ...

είχαν όμως ήδη περάσει τρία χρόνια από τότε που πέθανε από φυματίωση ένα μεσημέρι στο νοσοκομείο της Δράμας...Πλησίασε το κάρο η Μυροφόρα και πήγε και στάθηκε όρθια δίπλα στον άντρα της...

«Αν δε πάμε στο Περιθώρι να πάρουμε τα ορφανά της αδελφής μου, δε πάω πουθενά...»

«Επαλαλώθεις γαρίμ (Τρελλάθηκες γυναίκα μου) τι λές; Ποια ορφανά; Δε προλαβαίνουμε, θα μας σφάξουν όλους οι Βουλγάρ...»

Μουλάρωσε η Μυροφόρα:

«Αν δε πάμε να πάρουμε τα ορφανά, δε πάω πουθενά. Επαρ τα μωρά σ και δέβα (πάρε τα παιδιά σου και πήγαινε)» του είπε.

Ωρα πολλή κράτησαν οι διαπραγματεύσεις και τελικά η Μυροφόρα δε πείσθηκε, ενώ τότε κοιτώντας την Παναϊά μέσα από το κουρτινάκι του εικονοστασιού, της φάνηκε ότι της χα-

μογελούσε ικανοποιημένη. Το κάρο απομακρύνθηκε και η Μυροφόρα επέστρεψε στο σπίτι, να ηρεμήσει. Ξαφνικά ξέσπασε σε κλάματα. Ασήκωτο το βάρος της μοναξιάς και η αβεβαιότητα την έπνιγε. Τι θάκανε; Ποιόν θάβρισκε να του ζητήσει χάρη; Με τα πόδια ήθελε μια μέρα σχεδόν ταξίδι, και έπειτα τί; Πως θα έφερνε τα παιδιά μόνη της από το Περιθώρι; Κάρο δεν υπήρχε άλλο... και τα παιδιά δεν είχαν... Το βλέμμα της και το είναι της ολόκληρο στράφηκε προς τη Χάρη της...

«Παναϊά μου, σ άκουσα... μου σκίστηκε η καρδιά... τα παιδιά μου, είναι με τον πατέρα τους, θα φτάσουν με ασφάλεια... Τα ορφανά της αδελφής μου... δείξε μου το δρομο... τι πρέπει να κάνω;»

Η νύκτα έπεφτε αργά και σταθερά πάνω στο κάμπο και τα χωριά σκοτεινά για λόγους ασφαλείας. Λιγοστοί είχαν μείνει πίσω και αυτοί θα ξεκινούσαν νωρίς την αυγή αφήνοντας πίσω τους το χωριό και αναζητώντας την ασφάλεια. Η Μυροφόρα, αποκαμωμένη από τη κούραση και τη στεναχώρια ξαπλώσε πάνω στο ντιβάνι πουχε στην κουζίνα και την πήρε ο ύπνος νωρίς, χωρίς στην ουσία να το θέλει.. Είχαν περάσει πολλές ώρες και την αυγή θα κινούσε να πάει στο Περιθώρι νωρίς να δει τι θάκανε με τα ορφανά... αν δεν τελειωνε αυτό, δε θαφευγε από το χωριό... Τόχε πάρει απόφαση.

Ηρθε πάλι στον ύπνο της η Μαρία, αλλά χαρούμενη αυτή τη φορά την κοίταξε στα μάτια χαμογελώντας και πριν προλάβει να της πει κάτι θόρυβος από άλογο και κάρο την ξύπνησε και αμέσως μετά το κύτπημα στη πόρτα του σπιτιού. Πετάχτηκε τρομαγμένη, μα γνωριμη φωνή τη συνέφερε αμέσως ..

«Ελα Μύρη μου, πάμε να πάρουμε τώρα αμέσως τα ανήψια μας, τα ορφανά μας. Πρέπει να βιαστούμε, πριν φέξει να έχουμε αφήσει πίσω μας τον κάμπο και τα χωριά» .

Συνέχεια την επόμενη Τετάρτη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Australian
registered Greek
Lawyer entitled
to practice Greek Law

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύδνευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

- Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.
- Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.
- Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμά-

- των - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαβατήρια.
- Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.
- Πληρεξούσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.
- Εκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαρίθμου κα-

- θώς και διορισμό φορολογικού αντικλήτου στην Ελλάδα - Υπαγωγή κατοίκων εξωτερικού στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. στην Αθήνα.
- Πλήρης ενημέρωση σχετικά με τα φορολογικά σας θέματα και τις τυχόν οφειλές σας σε σχέση με την περιουσία σας στην Ελλάδα όπου και αν βρίσκεται εκεί.

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί στην Ελλάδα.

Επικοινωνήστε μαζί μας Tel: 0421 969 172, (02) 9261 3144, e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

Διεύθυνση: 377-383 Sussex St. (Suite 4, Level 5), SYDNEY, NSW 2000